

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Hvad er det Nye Paradigme?

v/ *Helga Zepp-LaRouche*

Introduktionslektion til LaRouche PAC's

Undervisningsserie af samme navn; 10. feb. 2018

<https://www.youtube.com/watch?v=U9fTLgenr0I>

Helga Zepp-LaRouche: Dagens emne er det Nye Paradigme for menneskelig civilisation. Jeg har ofte fremført, at, hvis man ser på tilstanden i især den vestlige verden i dag, dvs. USA, tilstanden i Europa, den tyske regering, der er selvdestruktiv mens den forsøger at bygge en ny regering; vi har tydeligvis en situation, hvor verden er i voldsom uorden. Jeg har fremført den pointe, at vi må have et Nyt Paradigme, der er lige så forskelligt i forhold til de nuværende antagelser og aksiomer, som de moderne tider var forskellige i forhold til middelalderen. Hvor alle middelalderens antagelser med skolastik, Aristoteles, overtro og lignende rod blev erstattet af et helt andet billede af mennesket og et nyt begreb om samfundet.

Dette er nødvendigt for at sikre den menneskelige arts evne til at overleve på lang sigt. Og spørgsmålet er, om vi kan give os selv et system for at styre os selv, der garanterer, at den menneskelige art vil eksistere i kommende århundreder eller endda årtusinder? Min mand, Lyndon LaRouche, helligede hele sit livsværk til dette spørgsmål, med andre ord, til at spore de aspekter af det nuværende system, som var forkerte, og hvordan de skulle erstattes med et bedre, mere fuldendt system. Hvis man ser på de nuværende, såkaldte liberale demokratier i Vesten, så benægter de, at man kan have et sådant nødvendigt billede af mennesket, og nødvendigt [kan ikke høres]. For det er selve liberalismens natur, at alt er tilladt, alt er gyldigt; men virkeligheden er, at dette vestlige liberale demokrati ikke er den eneste situation i verden. En del, et aspekt af dette Nye Paradigme er allerede ved at vokse frem. Det er ved at vokse frem i form af den Nye Silkevej, der for ca. 4,5 år siden blev sat på dagsordenen af Kina. Den såkaldte Ny Silkevejsånd, altså ideen om, at man kan samarbejde på win-win-basis til alles gensidige fordel;

»Silkevejsladyen«; *Helga Zepp-LaRouche.*

denne idé har allerede mange lande – faktisk hele kontinenter – taget til sig. Den Nye Silkevejsånd stormer allerede frem i store dele af Asien, endda visse dele af Europa, Afrika og Latinamerika.

Da Xi Jinping mødtes med præsident Trump, eller da han deltog i G20-topmødet i Hamborg sidste år, tilbød han både USA og de europæiske lande at deltage i denne Nye Silkevejsånd. Dette er selvfølgelig løsningen, for, hvis man ser på USA's infrastruktur, så er den i en afgrundsdyb forfatning. Infrastrukturen i Tyskland er allerede i en så desperat situation, at Tysklands placering som en industrimagt er truet. Silkevejsånden virker allerede i Latinamerika, hvor der netop har været en meget succesfuld konference mellem Kina og de latinamerikanske og caribiske lande – CELAC. Det virker eller arbejder i Afrika, hvor Silkevejsånden fuldstændig har ændret de afrikanske landes holdning og deres forhåbninger om at overkomme deres fattigdom og underudvikling på kortest mulig tid. Alt dette skrider frem, og der er faktisk ingen som helst grund til, at de såkaldte avancerede lande – som ikke længere er så avancerede – ikke simpelt hen skulle tage imod dette tilbud. For eksempel har en fagforeningsstiftelse i Tyskland, Hans Böckler Stiftung, netop foretaget en opinionsundersøgelse blandt 42 virksomheder, som var blevet overtaget af kinesiske investorer; de sagde alle, at det fungerede fremragende. Fagforeningerne er glade, ledelsen er glad, og det er meget bedre end at blive overtaget af en eller anden hedgefund eller en 'græshoppe' (spekulant), der blot ville udnytte dette. Så hvad er problemet? Den Nye Silkevej er allerede i 4,5 år gået meget hurtigt fremefter; og det liberale establishment og mainstream-medierne har i næsten 4,5 år forsøgt at udelukke eksistensen af denne Nye Silkevej ved ikke at rapportere om den. Det er fuldstændig absurd. Her har man det til dato største infrastruktur- og udviklingsprogram i historien; det er allerede noget i retning af 20 gange så stort som Marshallplanen var i tiden efter krigen, og som første til det økonomiske mirakel i Tyskland, som igen genopbyggede de krigshærgede lande. Men denne ignoransen, denne udelukkelse er nu ved at komme til en brat afslutning. Pludselig ser vi et internationalt koordineret angreb på Kina, på den Nye Silkevej, som jeg ønsker at se lidt nærmere på, for folk er nødt til at forstå,

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

hvorfor dette sker. Man må virkelig forstå, at dette er en meget farlig udvikling.

Der er mange angreb. Den australske efterretningstjeneste f.eks. sagde, at den Nye Silkevej og Kina repræsenterer den største nationale sikkerhedstrussel mod Australien! USA's udenrigsminister Tillerson har netop talt på et universitet i Austin og sagde der, at det, Kina gør i Latinamerika, svarer til et imperies overtagelse. Juncker, præsident for EU-kommissionen, sagde grundlæggende set, at EU planlægger at etablere mekanismer, der skal blokere for kinesiske investeringer i Europa. Kommandør Harris, øverstbefalende for USA's Stillehavskommando, sagde, at Kina var en 'forstyrret' eller 'ødelægger' i Indo-Stillehavsområdet. Den tyske regering, der, som jeg sagde, næsten er ved at ødelægge sig selv, mens de forsøger at danne en regering; ikke desto mindre har de placeret en meget tvetydig formulering i den nye koalitionsstraktat, der siger, at den Nye Silkevej repræsenterer »chancer og risici, der vil kræve et europæisk svar for at sikre vore interesser« og insistere på, at den Nye Silkevejs politikker etablerer eller beskytter en international orden, baseret på regler – som om det, Kina foreslår, er uden regler – og også beskytter menneskerettigheder, som om det ville være tilfældet i tilfældet med Silkevejen, og må baseres på folkeretten (eller retsstatsprincippet). European Council of Foreign Relations (ECFR), der er en af Soros initieret og finansieret slags tænketank, kom ud med en lignende linje. Og der er netop udkommet et virkeligt massivt angreb i en undersøgelse af den tyske, såkaldte Kinaekspert-tænketank, MERICS [Mercator Institute for China Studies], og Global Public Policy Institute [GPPi], der har hjemsted i New York. Jeg vil kort gengive deres argumenter. CSIS [Center for Strategic and International Studies] udgav ligeledes en rapport, der angreb Kina og sagde, at Europa er for splittet til at holde Kina tilbage; og derfor må USA gøre det.

Spørgsmålet i alt dette er, I husker måske, at der er noget, der hedder Thukydid-fælden. Det handlede om rivaliseringen mellem Sparta og Athen i Grækenland, der konkurrerede om forrang og hvem af dem, der ville blive den dominerende magt. Det førte til den Peloponnesiske Krig og sluttelig, til ødelæggelsen af det klassiske Grækenland. Den [kinesiske] ambassadør til Washington, Cui Tiankai, sagde for nylig i en tale i New York, at der i historien havde været 16 tilfælde, hvor en fremvoksende magt havde overgået den hidtil dominerende magt. I 12 tilfælde førte det til krig; og i 4 tilfælde erstattede den fremvoksende magt blot den hidtil dominerende. Han fremførte, at Kina ikke ønsker de 12 tilfælde, hvor det kom til krig; men det ønsker heller ikke de 4 tilfælde, hvor Kina blot ville erstatte USA som et unipolært system. Svaret på dette spørgsmål er selvfølgelig et svar, der afgør civilisationens eksistens i atomvåbenalderen. Det turde stå enhver, der ikke er helt ved siden af, klart, at man ikke kan tilbageholde væksten af et land, der har 1,4 mia. mennesker, og som er på en kurs for absolut økonomisk udvikling. Det er en absurd idé, at man kan holde et sådant land tilbage eller blot blokere for dets udvikling.

Den rapport fra MERICS Institute og GPPi, jeg netop nævnte, og hvis titel var, »Fremgang for autoritært regime? Hvordan man responderer til Kinas voksende politiske indflydelse i Europa«. De er fuldstændig rystet og siger, at Kina ikke blot står ved Europas porte, men allerede er kommet godt og vel inden for grænserne. De fordømmer, at »Kina ville have et autoritært ideal, som ville sætte spørgsmålstegn ved hovedantagelser, som mange ville have om Europas rolle i verden«. Det er meget interessant; det stiller angiveligt spørgsmålstegn ved hovedantagelser om Europas rolle i verden. De fortsætter med at sige, at, efter Sovjetunionens kollaps og afslutningen af den Kolde Krig – som vi i øvrigt ved, aldrig rigtig sluttede – ville Vesten have triumferet, og Kina ville være mere som os. Man husker, at Fukuyama dengang sagde, at afslutningen på Sovjetunionen betød afslutningen af historien; hvilket skulle betyde så meget som, at, fra nu af, ville den demokratiske model være den eneste på planeten. Vi ved selvfølgelig, hvad der i virkeligheden fulgte efter denne vestlige triumf, det var ideen om etableringen af en unipolær verden gennem regimeskifte og 'farvede revolutioner'. Rapporten fortsætter med at sige, »Den Europæiske Union så sig selv som en model, der ville stråle ud til periferien og videre endnu«. En af EU's hovedrådgivere, Robert Cooper, havde faktisk sagt, at EU var den største imperieorden i historien nogen sinde. Dernæst fortsætter rapporten, »Tredive år senere gik udviklingen ikke som forventet. Autoritær populisme er i fremmarch«. De nævner dernæst diverse lande i Østeuropa, som Ungarn og den Tjekkiske Republik. De siger, »I et slående omslag af lykken søger de autoritære stater nu at øve indflydelse på den Europæiske Union«. De hævder, det er meget let at se, hvad Rusland gør; de afpresser politikere, de forfalsker valg, hvilket er, hvad vi ser, er i færd med at gå bankerot med Russiagates nederlag i USA netop nu. Ikke desto mindre, så hævder de, at dette er tilfældet. Men, sagde de, »Kina er langt mere afgørende, fordi det har større konsekvenser, selv om det vækker langt mindre opmærksomhed. Hvorfor er Kina farligere? Fordi det har en succesfuld samfundsøkonomisk model. Fra de liberale demokratiers standpunkt«, siger de, »er alle områder af interaktion med Kina potentielt problematiske og fortjener granskning«. Det er meget mærkeligt. Hvorfor ikke få en dialog? Hvorfor ikke få økonomisk samarbejde? Nej; de siger, at alle områder af interaktion er potentielt problematiske.

Hvad vil man gøre? Vil man skabe en mur omkring Kina og glemme det? De siger, at Kina har et autoritært regime, baseret på integreret totalitarisme; at det er en overvågningsstat derhjemme, hvilket er ret morsomt, i betragtning af, at NSA [National Security Agency] og GCHQ [(britisk) Government Communications Headquarters] virkelig har skabt en total overvågningsstat på globalt plan. Dernæst siger de, se på Xi Jinping på Kinas Kommunistiske Partis 19. nationalkongres, der fandt sted i november. Xi Jinping præsenterede den kinesiske model som overlegen i forhold til den vestlige model. Han ønsker at eksportere den kinesiske visdom som et bidrag til menneskeheden. Hvilken forbrydelse! De siger, det allerede øver indflydelse på Europas politiske elite, der er

begyndt at anerkende kinesisk retorik og kinesiske interesser. De hævder, at Kina præsenterer sig selv som den mere levedygtige model; mere levedygtig end de liberale demokratier. Ja, det er faktisk tilfældet. Men så nævner de som et eksempel på kinesisk overlegenhed, at de netop har holdt en konference om menneskerettigheder, hvor 70 udviklingslande deltog. Den selvfølgelige implikation er, at Kina skulle være den største krænkelse af menneskerettigheder, men i betragtning af, at Kina har løftet 800 millioner af sin egen befolkning ud af fattigdom, og at fattigdom er den alvorligste krænkelse af menneskerettigheder, og at de nu hjælper udviklingslande med at overvinde deres underudvikling og fattigdom; ja, så mener jeg, det er ganske legitimt, at Kina er en helt inden for menneskerettigheder. Men de nævner den kendsgerning, at Xi Jinping på denne 19. partikongres sagde, »Tiden er kommet for Kina at indtage en central placering inden for globale anliggender«. Som eksempel på denne voksende indflydelse nævner de, at Xi Jinping har aflagt statsbesøg i den Tjekkiske Republik – hvor forfærdeligt; at Ungarn og Grækenland blokerede for EU's fordømmelse af Kina ved retten i Haag, hvor Filippinernes tidligere regering havde bragt sagen om det Sydkinesiske Hav for den internationale domstol i Haag, og som blev afvist af Kina og nu er afvist af alle ASEAN-landene, fordi de har et adfærdskodeks om ikke ensidigt at gå til retten, men løse alle konflikter gennem diplomati og forhandlinger. Som endnu en sådan forbrydelse nævner de så, at Ungarn og Grækenland blokerede for EU-erklæringen, der blokerede for kinesiske investeringer i Europa. Så siger de, hvor forfærdeligt det var, at den græske premierminister Tsipras talte på Bælte & Vej Forum i maj i Beijing og her roste Kina og den Nye Silkevej. Og selvfølgelig, at de 16+1 øst- og centraleuropæiske lande er meget glade for at samarbejde med den Nye Silkevej. De kan selvfølgelig heller ikke lade være med at angribe BüSo's valgkampagne sidste år, hvor vores slogan var »Tysklands fremtid ligger på Silkevejen«. Og de hævder, at jeg længe har været en af de mest udtalte tilhængere af Bælte & Vej Initiativet og som en af de få tænketanke blev inviteret til Bælte & Vej Forum i maj; hvilket de selvfølgelig også anser for en stor forbrydelse. De siger så selvfølgelig, at de har anbefalinger om, hvad man bør gøre for at modgå dette; nemlig, at Tyskland og Frankrig ikke bør have bilaterale relationer med Kina. Hvad skal det forestille? Og at der grundlæggende set bør være flere investeringer i udviklingen af kinesiske eksperter og tænketanke; selvfølgelig for at lave mere propaganda imod Kina. Og at der bør være flere europæiske investeringer til at modgå de kinesiske investeringer i dele af den Europæiske Union.

Dette ville kræve en konfrontation af faren for en umiddelbar blow-out af finanssystemet, som nu truer, som man ser det gennem forstyrrelserne på markederne i de seneste to uger. Det ville selvfølgelig kræve, at man fuldstændig opgav systemet med det 'sorte nul' (på budgettets bundlinje), som alle EU-medlemmer nu har vedtaget i deres forfatning; hvilket grundlæggende set betyder en total blokering af at indføre statskreditter til udvikling.

Hvad har den kinesiske reaktion på alle disse absurde erklæringer så været? De har grundlæggende set sagt, i flere artikler, at det, der ligger bag teorien om den kinesiske trussel, er, at Kina repræsenterer en helt anden retning for udvikling af det menneskelige samfund. At Kinas vitalitet viser, at det har kurs mod en bedre fremtid; men det er helt anderledes end Vestens syn på udvikling.

Lad os se på, hvad det er, Kina rent faktisk foreslår. Eftersom dette er blevet fuldstændig udelukket eller forvrænget af de vestlige medier, vil jeg faktisk gennemgå for jer, nogle af de væsentligste ideer, som Xi Jinping fremlagde på CPC's 19. partikongres, hvor han skitserede perspektivet for de næste 35 år for Kina og også for alle lande, der ønsker at deltage i denne idé.

Jeg tog fat i et af kravene, hvor Xi Jinping sagde, »Vi har initieret en kampagne for overholdelse af de Tre Strengte og de Tre Alvorlige«. Når man først vænner sig lidt til nogle af de kinesiske formuleringer, finder man, at de faktisk er meget interessante, moralske principper. Så altså, de Tre Strengte og de Tre Alvorlige er, at være streng over for sig selv mht. at praktisere selvkultivering, anvende magt, udøve selvdisciplin, og at være alvorlig i ens tankegang, arbejde og opførsel. Er det ikke en god ting? Er det ikke en moralsk forudsætning? Så siger han, »vi har vedtaget en ottepunkts beslutning om at forbedre partiets og regeringens opførsel, har taget hårde forholdsregler imod praktiseringen af formalitet for formalitetens skyld, bureaukrati, hedonisme og ekstravagance, og har standhaftigt gået imod at søge privilegier. Disciplinære inspektioner har som et knivsblad skåret igennem korrupsion og embedsmisbrug. De har dækket hver partikomité i alle afdelinger på centralt og provinsielt niveau. Intet sted har været uden for rækkevidde, intet område efterladt urørt, og ingen tolerance er udvist i kampen mod korrupsion.«

I en artikel i *FAZ [Frankfurter Allgemeine Zeitung]* her for nylig, hvor de også angreb Kina, fokuserede de meget på denne anti-korrupsionskampagne i Kina, for de siger, »Dette gør det meget vanskeligt for vore direktører at øve indflydelse på kinesisk politik«. Det er meget morsomt. I stedet for at være glade for, at korrupsion bliver fjernet, så beklager de det, for det giver dem ikke flere redskaber til at manipulere.

Xi Jinping fortsætter, »Den kinesiske nation, der siden moderne tid begyndte, havde tålt så meget så længe, har opnået en enorm transformation: den har rejst sig, er blevet rig og er ved at blive stærk; det omfatter nu de strålende udsigter ved foryngelse. Det betyder, at videnskabelig socialisme er fuld af vitalitet i det 21. århundredes Kina, og at socialismens banner med kinesiske karaktertræk nu vajer højt og stolt for alle at se. Det betyder, at vejen, teorien, systemet og kulturen for socialisme med kinesiske karaktertræk fortsat har udviklet sig og banet en ny vej for andre udviklingslande til at opnå modernisering. Det tilbyder en ny mulighed for andre lande og nationer, der ønsker at fremme deres udvikling samtidig med, at de bevarer deres uafhængighed; og det tilbyder kinesisk visdom og en kinesisk fremgangsmåde til at løse de problemer, menneskeheden konfronteres med.«

Er det ikke en god ting? Er det ikke, hvad IMF og Verdensbanken *ikke* har gjort? Tilbudt andre udviklingslande modellen for deres egen udvikling? »[Vi] tilstræber at bygge Kina til at være et storslået, moderne, socialistisk land, der er fremgangsrigt, stærkt, demokratisk, kulturelt avanceret, harmonisk og smukt.«

Han siger om kulturens rolle, som Kina lægger meget vægt på: »Kulturel selvtillid repræsenterer en fundamental og dybtgående kraft, der opretholder udviklingen af et land og en nation.«

Som udviklingsmæssige mål giver han: »I det første stadium fra 2020 til 2035 vil vi bygge på fundamentet skabt af det moderat fremgangsrige samfund, med yderligere 15 års hårdt arbejde ... [således], at, ved slutningen af dette stadium, de følgende mål er imødekommet:

* Kinas økonomiske og teknologiske styrke er øget betydeligt. Kina er blevet en global leder inden for innovation.

* Befolkningens rettigheder til at deltage og udvikle sig som ligeværdige beskyttes tilstrækkeligt. Retsstatsprincippet for land og regering og samfund er grundlæggende indført. Institutioner inden for alle områder er yderligere forbedret; moderniseringen af Kinas system og kapacitet for styrelse er grundlæggende opnået.

* Social etikette og høflighed er signifikant styrket. [Er der nogen i Vesten, der har krævet, at høfligheden styrkes? Det modsatte finder sted.] Kinas bløde kulturelle magt er vokset langt stærkere; kinesisk kultur har større appel.

* Folk fører mere komfortable liv, og størrelsen af mellemindkomstgruppen er vokset betydeligt. Uligheder i udviklingen mellem by og land, mellem regioner og inden for levestandarder er betydeligt reduceret; lige adgang til basale samfundsytelser er sikret; og der er gjort solide fremskridt hen mod fremgang for alle.

* Et moderne, socialt styrelsessystem har taget form, og samfundet er fuld af vitalitet, harmonisk og velordnet.

* Der er en fundamental forbedring inden for miljøet; målet med at bygge et smukt Kina er grundlæggende opnået.

I det næste stadium fra 2035 til [2050] ..., vil vi, idet vi bygger på, at vi grundlæggende set har opnået modernisering, arbejde hårdt i yderligere 15 år og udvikle Kina til at blive et storslået, moderne, socialistisk land, der er fremgangsrigt, stærkt, demokratisk, kulturet avanceret, harmonisk og smukt. Ved slutningen af dette stadium, vil de følgende mål være opnået:

* Der er nået nye højder i alle dimensioner af fysisk, politisk, kulturel og etisk, social og miljømæssig fremgang.

* Modernisering af Kinas system og kapacitet for styrelse er opnået.

* Kina er blevet en global leder med hensyn til samment sat national styrke og international indflydelse.

* Fælles fremgang for alle er grundlæggende opnået.

* Det kinesiske folk nyder lykkeligere, tryggere og sundere liv.

Den kinesiske nation vil blive et stolt og aktivt medlem af fællesskabet af nationer.«

Dernæst kommer den betydning, som denne rapport tilskriver videnskabelig og teknologisk fremskridt:

»2. Gør Kina til et land af innovatorer.

Innovation er den primære drivkraft bag udvikling; det er det strategiske fundament for opbygning af en moderniseret økonomi.

Vi bør sigte efter de fremskudte grænser inden for videnskab og teknologi, styrke grundforskning og skabe betydningsfulde gennembrud i pionergrundforskning og banebrydende og originale innovationer. Vi vil styrke grundforskning i anvendte videnskaber, lancere betydningsfulde nationale, videnskabelige og teknologiske projekter, og prioritere innovation inden for afgørende generelle teknologier, banebrydende avantgarde-teknologier, moderne ingeniørvidenskabelige teknologier og nye erstatningsteknologier. [Og fokusere på] produktkvalitet, rumfart, cyberspace og transport; og for at opbygge et digitalt Kina og et smartsamfund.

Støtte innovation gennem små og mellemstore virksomheder ...

Vi vil nære en innovationskultur, ... frembringe et stort antal videnskabsfolk og teknologer i verdensklasse, inden for strategisk vigtige områder, videnskabelige og teknologiske ledere og unge videnskabsfolk og ingeniører, så vel som innovationsteams med høj præstationsgrad.«

Han fokuserer dernæst på Kinas kultur:

»Kultur er et lands og nations sjæl. Vores ... nation vil kun blive stærk, hvis vores kultur er stærk ... Inspirere hele vores nations kulturelle kreativitet ... Bygge på den fine, traditionelle kultur, som fødtes af den kinesiske civilisation og blev plejet i mere end 5.000 år. [Sikre], at kulturen er sund og menneskeorienteret, at den omfatter modernisering, verden og fremtiden, ... og hæver socialistiske, kultur-etiske standarder ... Sikre, at denne kultur tjener folket og tjener socialismen. Vi bør følge princippet om at lade et hundrede blomster blomstre og et hundrede filosofiske skoler konkurrere ...

3. Højne de intellektuelle og moralske standarder.

Når folket har idealer, vil deres land have styrke, og deres nation vil have en lysende fremtid ... [Og hvor er så Vestens ideer?]

Vi vil indlede aktiviteter for at skabe udstrakt offentlig bevidsthed for at hjælpe folket med at udvikle faste idealer og overbevisninger. [Vi vil] bygge ... den kinesiske drøm, nære en kinesisk etos (troværdighed) og en beredvillighed til at respondere til tidens krav, ... udvikle en korrekt forståelse af historie, etnicitet, land og kultur. Vi vil lancere en borgerkampagne for moralitet for at hæve offentlige etiske standarder, og fremme arbejdsetik, familiedyder og personlig integritet. Vi vil opmuntre vort folk til at stræbe efter excellence og til at udvikle stærkere dyder, respektere de ældre, elske familier, ... lancere initiativer for at hæve offentlighedens kulturetiske standarder. Vi vil fremme videnskabens ånd og gøre videnskabelig viden vidt tilgængelig; ... fremme gode og moderne praksisser ... vi vil modstå den nedbrydende indflydelse af tilbagestående og dekadent kultur ...

.. Vi opmuntrer kultivering af god smag, stil og en fornemmelse af ansvar og afviser vulgarisme og kitsch

[se det er virkelig godt] inden for litterær og kunstnerisk skabelse. Vi vil styrke kunstneres og forfatteres professionelle standarder med det formål at se fremvæksten af et stort antal fremragende personer, der har moralsk integritet og fremragende artistisk appel, og skabere af inspirerende værker.«

Dernæst, om uddannelse:

»Vi vil gå hurtigere frem for at bygge kinesiske universiteter til at blive universiteter i verdensklasse og udvikle discipliner i verdensklasse med vores arbejde for at frembringe den højere uddannelses fulde potentiale ... [Sikre, at alle samfundets medlemmer] får en højere uddannelse ... Opmuntre til offentlig respekt for lærere og offentlig støtte til uddannelse. [Sammenlign det med skolerne i USA.] Vi vil forbedre en fortsat uddannelse, optrappe indsatsen for at bygge et læringssamfund og fremme en harmonisk udvikling af hele vort folk.«

Den harmoniske udvikling af alle mennesker, det er ideen om mennesket, som blev promoveret af sådanne folk som Wilhelm von Humboldt.

»[Vi vil] nære dyd gennem uddannelse, fremme vore studerendes harmoniske udvikling, ... pleje en ny generation af kapable unge mennesker, der har en god og all-round moral, et intellektuelt, fysisk og æstetisk grundfæste og er velforberedt til at gå med i den socialistiske sag ...

Vi må ikke glemme, at boliger er til at leve i, ikke spekulation ... [Og bygge boliger] der imødekommer boligbehovet hos hele vort folk.

[Arbejde på] forebyggelse og kontrol af kriminalitet ..., [arbejde for at sikre, at] ulovlige og kriminelle aktiviteter, såsom pornografi, hasardspil, narkomisbrug, bandevold, kidnapning og bedrageri [bekæmpes] og [alle mennesker har] ret til værdighed ... Forbedre ... psykologiske tjenesteydelser og kultivere selvværd, selvtillid, rationalitet, fatning og optimisme hos vort folk.

Dernæst, sluttelig, bygge »et fællesskab for en fælles fremtid for menneskeheden«, hvilket er ideen om, at hele verden, at den ene menneskehed går forud for og står over alle nationer. De siger, at »Kinas Kommunistiske Parti tilstræber både det kinesiske folks velbefindende, og er for menneskeligt fremskridt. At skabe nye og større bidrag til menneskeheden er vort partis uafsladlige mission.

»Kina vil fortsat holde højt, banneret for fred, udvikling, samarbejde og gensidig fordel og opretholde dets fundamentale udenrigspolitiske mål for bevarelse af verdensfred og fremme fælles udvikling ...

[Vi vil arbejde for] de Fem Principper for Fredelig Sameksistens, ... nye former for internationale relationer, der fremviser gensidig respekt, fairness, retfærdighed og win-win-samarbejde ... [At støtte kulturel diversitet], forandringer i det globale styrelsessystem og forøge tempoet for den internationale orden; lande bliver i stigende grad indbyrdes forbundne og indbyrdes afhængige; ... og fred og udvikling forbliver uafvendelige tendenser.

[Der er imidlertid udfordringer; såsom] global økonomisk udvikling er endnu ikke tilstrækkelig ...

Vi opfordrer befolkningerne i alle lande til at arbejde sammen for at bygge et fællesskab for en fælles fremtid

for menneskeheden, at bygge en åben, inkluderende, ren og smuk verden, der nyder varig fred, universel sikkerhed og fælles fremgang ...

De Fem Principper for Fredelig Sameksistens er: 1) gensidig respekt for suverænitet og territorial integritet; 2) gensidig ikkeaggression; 3) ikkeindblanding i hindandens interne anliggender; 4) ligeværdighed og gensidig fordel; 5) fredelig sameksistens. »Vi bør respektere hinanden, diskutere spørgsmål som ligeværdige, afvise Koldkrigsmentalitet og magtpolitikker, indtage en ny fremgangsmåde for udvikling af mellemstatslige relationer med kommunikationer, ikke konfrontation, med partnerskab, ikke alliance ... Vi bør ... bekæmpe terrorisme i alle dens former.

Vi bør holde sammen i tykt og tyndt; fremme liberalisering af handel og investering ... gøre økonomisk globalisering mere åben ... respektere civilisationernes diversitet ... Erstatte fremmedgørelse med udvekslinger; sammenstød med gensidig læring; overlegenhed med sameksistens. Respektere alle folkeslags ret til at vælge deres egen vej til udvikling ... bekæmpe handlinger, der påtvinger andre ens vilje eller blander sig i andres interne anliggender, såvel som også den praksis, at den stærke tyranniserer den svage.

Kina vil aldrig forfølge sin udvikling på bekostning af andres interesser, ej heller vil Kina opgive sine legitime rettigheder og interesser. Kinas udvikling udgør ingen trussel mod noget andet land ... Kina vil aldrig søge eneherredømme eller engagere sig i ekspansion.

.. Kina vil aktivt fremme internationalt samarbejde gennem Bælte & Vej Initiativet. [Vi vil skabe] en ny platform for internationalt samarbejde for at skabe nye motorer for fælles udvikling.

Kina vil øge sin assistance til andre udviklingslande, især i de mindst udviklede lande, og gør sin del for at reducere udviklingssvælget mellem nord og syd ...

... Kina vil fortsætte med at spille sin rolle som et stort og ansvarligt land, tage aktiv del i at reformere og udvikle det globale styrelsessystem og fortsat bidrage med kinesisk visdom og styrke til global styrelse.

Verdens fremtid hviler i hænderne på befolkningerne i alle lande; menneskehedens fremtid er afhængig af de valg, de træffer. Vi, kineserne, er rede til at arbejde med befolkningerne i alle andre lande for at bygge et fællesskab for en fælles fremtid for menneskeheden ...

Naturligvis har de unge mennesker en særlig rolle:

En nation vil kun få fremgang, når dets unge mennesker trives; et land vil være fuldt af håb og have et stort slæt i morgen kun, når dens yngre generationer har idealer, evner og en stærk ansvarsfølelse. Den kinesiske drøm er en drøm om historie, nutiden og fremtiden. Det er en drøm for vores generation, men endnu mere en drøm for de yngre generationer. Den kinesiske drøm om national fornyelse vil sluttelig blive realiseret gennem unge menneskers bestræbelser, generation efter generation. Alle vi i partiet bør kere os om unge mennesker og sætte scenen for, at de kan opnå excellence. Til alle vore unge mennesker, I bør have faste idealer og overbevisninger, sigte højt og beholde fødderne solidt på jorden ... i processen med at realisere den kinesiske drøm, opfyld jeres

ungdommelige drømme og skriv et levende kapitel i jeres utrættelige bestræbelser for at tjene folkets interesser.

Man bør forfølge en retfærdig sag for det almene vel. Rodfæstet i et land på mere end 9,6 million kvadratkilometer, næret af en nations mere end 5.000 år gamle kultur og støttet af flere end 1,3 mia. menneskers uovervindelige styrke, har vi en uendelig vidtstrakt scene i vores æra, en historisk arv af dybde uden sidestykke, en uforlignelig beslutsomhed, der gør det muligt for os at gå fremefter på vejen mod socialismen med kinesiske karaktertræk.«

Hvis man lytter til dette, ville det så ikke være en platform for samarbejde mellem alle nationer? For Kina siger eksplicit, at det accepterer forskellene i samfundsordenen; det vil aldrig påtvinge andre lande sin egen model. Og hvorfor kalder Vesten dette for en autoritær model? Er det autoritært, eller er det blot en anden moralsk opfattelse end den om det liberale samfund i Vesten netop nu?

Hvis man spørger sig selv, hvorfra kommer denne idé om, at en sådan model, som jeg netop oplæste nogle korte uddrag fra, kan kaldes autoritær? Hvor kommer denne opfattelse fra? Jamen, den kommer fra selve Frankfurterskolen. Det er en udvækst af Institute for Social Research, der oprindeligt blev stiftet af Georg Lukács i 1922, grundlæggende set som et redskab til underminering af det kapitalistiske system. Det udviklede dengang denne studieidé, da nazisterne tog over, den autoritære personlighed. Sådanne folk som Max Horkheimer, Herbert Marcuse, Erich Fromm og senere, Theodore Adorno. Under den nazistiske periode gik de i eksil i New York og fortsatte deres studier af den autoritære personlighed. Men meget hurtigt, ikke alene under den nazistiske periode, men dernæst efter Franklin D. Roosevelts død, studerede de ligeledes, hvad det var i den amerikanske befolkning, der forårsagede accepten af Franklin D. Roosevelt, hvilket de ønskede at sikre, aldrig igen ville ske. Så det var grundlæggende set rettet mod enhver, der tror på universel sandhed, der kan forstås gennem fornuften. Det erstattede denne idé om fornuft med individets ret til, hver især, at have sin egen sandhed, og det definerede grundlæggende set forskellige karaktertræk, der angiveligt skulle definere den autoritære personligheds karaktertræk. Jeg vil give jer blot et par eksempler på sådanne karaktertræk, såsom korrekt opførsel, effektivitet, respekt for ret og pligt, kræve lydighed af børn, og så videre.

Frankfurterskolen blev dernæst en del af Kongressen for Kulturel Frihed (CCF), som dernæst igen blev forvandlet til en hemmelig CIA-operation under den Kolde Krig, grundlæggende set imod Sovjetunionen. I 1950 gav FN's højkommissær for Tyskland, John McCloy, 200.000 mark til Institute for Social Research og finansierede Adornos, Marcuses og Horkheimers arbejde. De blev mentorer for '68-bevægelsen, der forårsagede den form for paradigmeskift, hvis konsekvenser vi kan se frem til i dag. Det var en åben hemmelighed allerede i '68-tiden, at Herbert Marcuse arbejdede for CIA; at han havde taget et job hos Kontoret for Krigsinformation – OSI – i 1942, og senere arbejdede for OSS, forløberorganisationen for CIA. Marcuse fandt det også nødvendigt at udvikle propagandaen imod konceptet om teknologisk

rationale og effektivitet. '68-erne begyndte så som en march igennem institutionerne, og de byggede kernen af modellen for liberal ideologi, hvilket for nylig blev indrømmet i en artikel af FAZ – *Frankfurter Allgemeine Zeitung* – som dækkede jubilæumsudstillingen for CCF i Berlin. Det er præcis dette dogme, der i det væsentlige er ansvarligt for Vestens nedgang.

Hvis disse værdier, som jeg læste nogle op af i Xi Jinpings rapport; hvis dette er autoritære værdier, så er, med samme målestok, hele Europas humanistiske tradition også autoritær. Så er Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) autoritær, for han krævede, at individet må træne sin hjerne i platonisk tankegang og afvise Aristoteles' niveau af tænkning. Og erstatte denne med et niveau for tænkning, der er i stand til at tænke på niveauet for *coincidentia oppositorum*; altså niveauet for *modsætningernes sammenfald*. Som for øvrigt, selv om Nicolaus Cusanus ikke er særlig kendt i Kina, faktisk udgør det niveau af tænkning, som repræsenteres af Xi Jinping med hans begreb om et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid; hvilket kræver, at geopolitiske uoverensstemmelser overvindes, nationale og etniske uoverensstemmelser overvindes, og man i stedet tænker på menneskeheden som førstepladsen og forstår, at det Ene har en højere orden end de Mange. Cusanus fordrer ligeledes, at mennesket bør have en forudseenhed og vide, hvad det næste, nødvendige gennembrud inden for videnskab bør være. Nicolaus siger endda, at, uden en sådan forudseenhed, ville folk ikke vide, hvad de skal se efter; eller, hvis de fandt noget, da ville de ikke vide, om det, de havde fundet, var det nødvendige svar. Så denne forudseenhed er absolut afgørende for at få det nødvendige, næste skridt i fremadskridende viden. Nicolaus Cusanus sagde også, på en fuldstændig autoritær måde, at harmoni i makrokosmos kun er mulig, hvis man har udviklingen af alle mikrokosmosser; og at udvikling er påbudt. På samme måde, hvis det, Xi Jinping siger, er autoritært, så er det, som Leibniz udviklede, en totalt autoritær idé; nemlig, at vi lever i den bedste af alle mulige verdener. Hvor det store onde frembringer et nødvendigvist større gode; for det øger graderne af frihed og fører til højere niveauer af udvikling. Leibniz følte også et absolut slægtskab mellem den kinesiske naturfilosofi og kristendommen. Han så grundlæggende set, at, efter 150 års religiøse krige i Europa og 30-års krigen, den moralske tilstand – inklusive den inden for religion – havde behov for kinesisk lærdom. Han ønskede at invitere nogle kinesiske missionærer til at forbedre europæernes moralske opførsel. Leibniz havde også dette med udviklingen af lykke, i den forstand, at alle mennesker har ret til at udvikle hele deres potentiale og leve et helt opfyldt liv. Denne idé om et lykkeligt liv finder man også i Xi Jinpings ord, for hele menneskeheden frem til år 2050.

På samme måde ville også Wilhelm von Humboldt være en autoritær person, for han kræver, at målet for uddannelse bør være karakterens skønhed. At der er nødvendige evner, der må udvikles, for at opnå dette mål. Jeg har for nylig holdt et foredrag om det absolutte slægtskab mellem Schillers Æstetiske Opdragelse og Konfutses, hvor de begge har den fordring, at mennesket må befinde

sig i en livslang læring. I Konfutses tilfælde, at alle bør blive vismænd – en *junzi*. I Schillers tilfælde, at den vigtigste fordring er udviklingen af det, han kalder *Empfindungsvermögen*, hvilket er totaliteten af alle sanser og en intellektuel forståelse af alting, der sker i verden, som en forudsætning for at få det næste niveau af kreativ udvikling. Schiller opstillede krav om, at opdragelsen af følelserne må være af en sådan art, at man blindt kan følge sine følelser, for de vil aldrig diktere dig noget andet end det, fornuften byder. Schiller sagde, at formålet med dette er, at alle menneskesker kan blive en skøn sjæl. Han definerer den skønne sjæl som en person, der finder sin frihed i nødvendigheden; i at gøre det, som er nødvendigt, og at gøre sin pligt med passion. Den eneste person, for hvem dette er sandt, er geniet. Alle mennesker har, iflg. Schiller, potentialet til at blive et geni; men det fordrer selvsagt en indre frihed og at man styres af en indre orientering. I alle sine æstetiske skrifter har Schiller dette som målet – at sætte mennesket frit. At det indre (det egentlige) menneske er fuldstændig sat fri. I sine *Æstetiske Breve* siger Schiller, at måden at opnå dette på er gennem stor klassisk kunst, fordi stor klassisk kunst sætter en kraft fri i publikum eller i den deltagende person; en kraft, der ikke forsvinder, når forestillingen er forbi. Schiller udviklede ligeledes dette begreb om det sublime (det ophøjede) som det, der hjælper personen til at opnå denne frihed. Han siger, at en person, der kun finder sin identitet i den fysiske virkelighed, aldrig virkelig er fri, fordi enhver trussel mod denne fysiske eksistens forårsager frygt; og frygt er det, der gør os ufrie. Så derfor, siger han, må vi knytte vores identitet til højere principper. Og i hans *Universalhistorie* siger han, at vi må forbinde vores dødelige eksistens til den lange kæde af tidligere generationer og tage den rige arv, vi har fået fra dem, og tilføje vores livsværk og give det videre i en mere beriget form til de fremtidige generationer. Dette er grundlæggende set, hvad der vil forårsage vores sande frihed, og det er kun hos det menneske, der følger disse principper.

Hvordan vil det Nye Paradigme se ud? På kort sigt er det meget vanskeligt at komme med en prognose over, hvordan denne udvikling faktisk vil forløbe; for det er indlysende, at vi befinder os i vilde tider og i urolige tider. Meget vil være afhængigt af, at vi kan besejre kuppet mod Trump, fra briternes og Obamaefterretningskredsens side. Meget vil afhænge af, at der findes en respons til den umiddelbare fare for et nyt finanskrak, der er langt værre end det i 2008, og at Lyndon LaRouches »Fire Love« bliver implementeret. Hvis det er tilfældet, og jeg mener, der eksisterer et klart potentiale for det, så kunne vi inden for en snarlig fremtid have et nyt kreditsystem på plads, hvor store kreditter kunne dirigeres mod investeringer i fysiske anlægsaktiver. Alle lande ville have deres egen nationalbank (dvs., en statslig, ikke privatejet, bank!) Vi ville have aftalearrangementer mellem suveræne nationalstater, og vi ville have et globalt fastkurssystem.

Silkevejslandene har allerede Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, den Nye Silkevejsfond, den Ny Udviklingsbank. Hvis USA havde noget i retning af Franklin D.

Roosevelts Reconstruction Finance Corporation, og i Tyskland, noget i retning af Kreditanstalt for Genopbygning (Kreditanstalt für Wiederaufbau), som blev brugt til det tyske, økonomiske mirakel efter Anden Verdenskrig, kunne vi meget hurtigt komme med i dette Nye Paradigme. Men det er en kamp, og det står endnu ikke klart, hvordan det vil gå.

Men hvis man imidlertid ser på historiens lange bue, så står det klart, at det anti-entropiske univers vil sejre. Dette univers er sammensat som en dynamisk interaktion mellem det abiotiske, biosfæren og noosfæren. Biosfæren udtrykker i det væsentlige princippet om liv, og som omfatter alle levende væsener og processer; alt imens noosfæren karakteriseres som den del af universet, som er et resultat af menneskets kreative evner; med mennesket her, der i denne særlige egenskab er absolut tydelig distinkt fra alle andre former for liv. Så noosfæren vil vokse i andel i forhold til biosfæren, eksponentielt. Det er dette princip, der svarer til LaRouches fundamentale opdagelse, der går ud på, at man som det økonomiske hovedparameter for menneskehedens overlevelse på længere sigt, må have den nødvendige forøgelse af den relative, potentielle befolkningstæthed. Det kræver en forøgelse af energigennemstrømningstætheden i den produktive proces som et absolut afgørende, økonomisk princip. Med andre ord, så er opdagelsen af nye, universelle, fysiske principper forudsætningen for menneskets fortsatte eksistens. Dette er, hvad Pobisk Kuznetsov, den russiske videnskabsmand, havde kaldt en »la«, dvs. Lyndon LaRouches fundamentale opdagelse, for hvilken han ville blive kendt i historien, fordi opdagelsen altid ville være knyttet til dets ophavsmands navn.

Ser vi nu på menneskehedens lange bue, sådan som den f.eks. blev udviklet af den store, tysk-amerikanske raketforsker og astronom, Krafft Ehrlicke; han udviklede evolutionen af livet fra havene ved hjælp af fotosyntese til højere former for liv, hvor organismerne hele tiden ville have højere energigennemstrømningstæthed, frem til menneskenes niveau. Menneskene slog sig først ned langs floder og på havenes kyster; dernæst udviklede de ved hjælp af infrastrukturudvikling kontinenternes indlandsområder. Og man kan sige, at det sidste niveau af denne evolution er, når den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen. Med andre ord, når alle kontinenterne er åbnet op og udviklet gennem infrastruktur. Det står ligeledes klart, at næste fase i menneskelig evolution er udviklingen af det nære rum ved at bringe denne infrastrukturudvikling ud i det nære rum (dvs., Solsystemet).

Min mand, Lyndon LaRoche, udviklede begrebet om en økonomisk platform for at karakterisere hvert nyt niveau, der blev defineret af et nyt, universelt, fysisk princip. For eksempel, så var en platform defineret af dampmaskinen, den næste af jernbaner, og en anden af fly. Og Ben Deniston brugte faktisk dette samme begreb for rumforskning og rumrejser og definerede tre sådanne næste, synlige platforme: En platform, den første, menneskets evne til at forlade Jorden og komme ud i kredsløb, rumflyvning som sådan; nummer to, industrialiseringen af Månen, hvor rummet bliver til en resurse, og hvor vi udvikler resurser, der er tilgængelige fra Månen, fra aste-

roider, fra Mars, og i fremtiden andre planeter, hvor man udvikler en mini-noosfære ud over Jorden i alle disse himmellegemer, og nummer tre, rejser i det interstellare rum og tilbagelægning af enorme afstande gennem at gå uden om eller overføre stærke tyngdefelter, som vil kræve meget høje niveauer af energigennemstrømningstæthed, som vil kræve, at vi mestrer fusionsteknologi og endnu højere niveauer af energigennemstrømningstætheder.

Hvad vil det Nye Paradigme være i denne sammenhæng? Vi vil selvfølgelig uophørligt forandre os. Det Nye Paradigme er en karakteristisk for den fortsatte forbedring af mennesket. Krafft Ehrlicke gjorde dette klart gennem sit eget eksempel, hvor han, f.eks., sagde, at han og hans kone var tyskere, da de levede i Tyskland, og de havde en specifik række af antagelser og karaktertræk. Da de så emigrerede til Amerika, blev de tysk-amerikanere, som allerede var en tilpasning til deres amerikanske miljø, men stadig var baseret på deres kulturelle tradition fra Tyskland. Deres børn var allerede det næste niveau, som blev børn af tysk-amerikanere og havde et andet sæt af værdier, og børnebørnene blev så 100 % amerikanere, og man kan faktisk se, at hver af disse generationer havde en helt forskellig selvdefinition.

Hvis man overfører dette til rumflyvning, til de tre, økonomiske platforme, jeg netop nævnte, så står det ganske klart, at, når mennesker først begynder at blive en interplanetarisk art, først gennem rumflyvning, dernæst gennem koloniseringen af Månen og senere andre planeter, og sluttelig det, som allerede nu er synligt eller muligt, interstellær rumflyvning, så kan man faktisk se, at folk vil blive mere og mere karakteriseret af den udenjordiske forpligtelse, det udenjordiske imperativ, som kræver en langt højere udvikling af mennesket.

Dette beskrev Krafft Ehrlicke på følgende vis. Han sagde: »Begrebet om rumflyvning har en så vidtrækkende dimension, at det udfordrer mennesket i alle områder af dets fysiske og mentale eksistens. Ideen om at rejse til andre planetlegemer reflekterer i højeste grad det menneskelige intellekts uafhængighed og fleksibilitet og giver dets videnskabelige og tekniske bestræbelser den højeste værdighed. Det berører fundamentet for menneskelig eksistens, og som følge heraf kender konceptet om rumrejse ikke nogen nationale grænser, og heller ingen historiske og etniske forskelle. Det har den højeste tiltrækning i vores komplekse og splittede verden. Hvis vi lykkes med vores samarbejde, kunne vi også lykkes i alle andre af livets områder, når vi så ofte synes af være håbløst hjælpeløse eller fejlagtige.«

Vi vil få en sådan skiftende identitetsfølelse, og graden af noosfære vil øges, og som Krafft Ehrlicke korrekt sagde, så vil kombinationen af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, den forøgede rolle for videnskabsfolk og kunstnere i den menneskelige befolkning, altid skulle gå hånd i hånd med menneskets æstetiske opdragelse, og jeg mener derfor, der ikke er nogen grænser, hverken i muligheden for fuldkommengørelse af menneskets intellekt eller af dets karakters skønhed.

Lad os nu lytte til »Lyndon LaRouches vise ord« (video):

Lyndon LaRoche: »Jeg mener, efter hvad jeg har sagt, i denne retning – lad os tage rumprogrammet. Vi må komme til kernen i disse spørgsmål, som et eksempel, og det bør også være på en højst praktisk måde. Målet er – det involverer et begreb om en ændring i billedet af, hvad mennesket er. Når man går til konstant acceleration, som en krævet metode, med menneskets flyvning fra en planet til en anden, så opererer man i et helt nyt domæne, domænet for relativistiske relationer, relativistisk transport. Og dette er en stor udfordring: For man må tænke på, at, når man kommer ud af en tyngdekraftssituation på 1 på Jorden, og ind i denne form for kunstig tyngdekraft, er man i et relativistisk miljø. Ens definition, ens måde at tænke på, om de samme gamle ting, man kendte før, præsenteres nu på en ny måde.

Den menneskelige race må til syvende og sidst leve i universet; vi må leve inden for Solsystemet; vi må leve inden for galaksen, på længere sigt. Vi må leve op til den udfordring, som dette repræsenterer. Man må tænke som en udødelig person: dvs., tænke i forhold til mennesket i den fjerne fremtid, og man tænker på ens plads i forhold til menneskeheden, i den fjerne fremtid, og endda fjerne planeter. For man leder efter noget i sig selv, der har permanent værdi. Vi er alle dødelige. Vi fødes, og vi dør. Men vi er ikke dyr. Vi er kreativt tænkende væsener. Og meningen med vores liv ligger ikke i vores biologiske eksistens som sådan. Den ligger i meningen for menneskeheden, før os og efter os, i det, som vore liv har bidraget med til eksistensen af menneskeheden som helhed. Vi må se på os selv som menneskelige i denne forståelse. Og den bedste måde, den praktiske måde, er derfor altid at se fremad, at se så langt fremad, som man kan se, ind i fremtiden, og se, hvad det er, man må gøre for fremtiden, så man har hånden på rorpinden, længe efter, at man er død, på denne måde. Og hvis man skal afstikke kursen, skal man selvfølgelig afstikke en *god* kurs. Så, vælg én. Vælg en bestemmelse! Vælg en bestemmelse, for to generationer, tre, fire generationer ud over dit liv i dag! Forsøg at nå så langt ud. Forsøg at gøre noget, at skabe noget, der bidrager til menneskehedens *fremtid*! Find din identitet i menneskehedens fremtid, efter døden; udfør den form for handlinger og form for udvikling, der har denne betydning. Og handl i overensstemmelse hermed: *For, det er hemmeligheden ved sand lykke. Det er »stræben efter lykke«, som Leibniz forstod det, som det er optegnet i hans andet svar til Locke, og som blev til hjørnestenen i vores Forfatning, gennem, først, Uafhængighedserklæringen, hvor det er meningen med vores eksistens som nation, og som igen reflekteredes i Fortalen til Forfatningen, på sin egen måde.*

Vi må være udødelige. Vi må være udødelige ved at antage udødelige forpligtelser. Ræk ud over dit eget liv, til det, vi kan gøre nu, som på en fordelagtig måde vil berøre generationer af mennesker efter vi er døde. På denne måde ved du, at du er udødelig. Hvis man *tænker på denne måde*, ved man, at man er udødelig. Hvis man kan *handle på denne måde*, er det endnu bedre.«

[video slut] »The Fall of the House of Windsor«, http://www.larouchepub.com/eiw/public/2009/eirv36n30-20090807/eirv36n30-20090807_004-larouche_webcast_the_fall_of_the-lar.pdf